

MÁRCIUS: Szvoren Edina

Március 1.

Nap mint nap el kell játszanom a csodálkozó ember szerepét, és ez a színlelés egyre nehezebb.

Március 2.

Mióta csak eszemet tudom, képtelen vagyok a csodálkozásra, de ha mindent valószínűnek vagy akár csak lehetségesnek látok, ennek a dolognak nem sok köze lehet bármiféle előrelátáshoz, okossághoz, dicsfényvel övezhető prudenciához.

Március 3.

Ez egy fogyatékos, tudom.

Március 4.

Minden nap történik valami – a meghökkentő és a megdöbbenő közt a skála széles és színes, majdhogynem végtelen: egy festő nonfiguratív képet alkotott, és csodálkozni kell; meghalt egy ember, és csodálkozni kell (haldokolt pedig); a Pór házaspár egyik tagja azt találta mondani, lent, vidéken, és csodálkozni kell; karlendítős Hitler-portrét láttam egy nagy múltú cukrászda falán, és csodálkozni kell; Debrecenben katolikusok is élnek, és csodálkozni kell; kipukkadt a nagy, kék gyógyászati labda, amit a McKenzie-terapeuta tudta nélkül szereztem be, és csodálkozni kell (ha nem kipukkadt, csak leeresztett, csodálkozni kell).

Március 5.

Amikor kinyitom az ajtót, és meglátom a barátaimat a lépcsőházban ácsorogni, úgy kell tennem, mintha csodálkoznék, és azt mondanom, hogy ó, pedig tudtam, hogy jönni fognak, hiszen felszóltak kaputelefonon.

Március 6.

Épp elég csodálkozást láttam már ahhoz, hogy tudjam, mit kell csinálni: előre dől a homlok, felrándul a szemöldök egész a homlok közepéig, és ahogy a frissen fogott halak csodálkozásra teremtett koponyáján, pár pillanatra enyhén kidülled a szem, mintha a látás, a látvány csillapíthatna egy efféle dermedt megütközést.

Március 7.

A csodálkozást néha alig valami választja el a felháborodástól, máskor meg úgy tűnik, hogy a csalódással határos, úgyhogy a csodálkozás, csalódás szavakat is összekeverheti, aki egyik pillanatról a másikra ámulatba esik.

Március 8.

Vannak esetek, amikor én magam is úgy érzem, hogy meg kellett volna lepődnöm: legalábbis ezt gondoltam, amikor a halkszavú McKenzie-terapeuta azt javasolta, hogy ha szeretnék rátalálni a helyes testtartásra, próbáljak magam elé képzelni egy fény felé nyújtózó növényt.

Március 9.

Ha a barátaim meglátogatnak, poharakat hozok – Schott Zwiesel divatos, szögletes, méregdrága kelyheket –, bort öntök, vöröset, áruházi szórólapok és számlalevelek közt csinállok helyet az aprósüteménynek, aztán becses ittlétük első perceiben, félve, hogy a korábbi fesztelenséghez már sosem sikerül visszatalálnunk, jobb híján a McKenzie-tornáról csevegünk, amit az ismerőseim közül néhányan (de legfőképpen a Pór házaspár tagjai) szívesen elsajátítanának, ha kicsit több idejük vagy kitartásuk volna.

Március 10.

Napi tíz perc, bizonygatom, erre aztán megnyúlik az arcuk, és annak rendje-módja szerint meglepődnek, mert, ahogy mondják, ritkább, de kiadósabb adagokra számítottak, nem egyszerűen többre, és látom, hogy átsuhan az arcukon egy másfajta élet árnya, egy életé, amiben helyet lehetne szorítani a módszerességnek vagy legalább a McKenzie-torna személyre szabott gyakorlatainak.

Március 11.

Nem csodálkozni nem erény, bár persze csodálkozni sem az.

Március 12.

A természetes adottságok – egyik barátom széles, kiugró pofacsontja, egy másik tektonikusan rétegződő táskái a szeme alatt, vagy épp a vastag, tömör szemöldök (a híres Pór-féle mínuszjel) – alig valamit számítanak: csodálkozás közben minden barátom arca hasonlóná válik, mintha mindannyian egyetlen emberpártól, egyetlen csodálkozó közös őstől erednének.

Március 13.

Homo mirabundus, ó.

Március 14.

Még sosem volt bátorságom hozzá, hogy a csodálkozás testi jegyeit – a színlelést – a barátaim jelenlétében szándékosan visszatartsam, de az már megesett párszor, hogy történeteikben, legfőképpen pedig a Pór házaspár történeteiben késve ismertem fel a meglepő elemet, ezért az arcom jó néhány másodpercen át ridegen, bántón semleges maradt.

Március 15.

Mivel ilyenkor ijedséget látok a szemükben, mintha hirtelen egyedül maradtak volna valami kozmikus magányban, ahol minden mindennel összeillik, még épp időben, még az utolsó pillanat előtt eszembe jut, hogy csodálkozni kell, s így a lelepleződéstől hajszál híján megmenekülök.

Március 16.

Habár a barátaim a velük történeteket eleve azzal a szemmel nézik, tartalmaz életük eseményeit eleve úgy mesélik, hogy akadjon bennük egy-két meglepő mozzanat, amire szerintük nincs más magyarázat, mint a genetika, a sors vagy a politikusok háttéralkui, a történeteik minden mozzanata levezethető ugyanazoknak a történeteknek a korábbi mozzanataiból – én ennek ellenére néha mégis elszámítom magam, és egy szempillantásnyi időre őszintén megütközöm azon, hogy mit találnak ők meglepőnek a történetükben, és mit nem, hol látnak benne hiányzó lépcsőfokot, áthidalhatatlan szakadékokat.

Március 17.

A barátaim ilyenkor persze azt gondolhatják, hogy a hallottakon csodálkozom, és nem a meglepetésükön.

Március 18.

A csodálkozásnak szóló csodálkozások ugyan sajnos másfélék, mint a történetnek szólóak, s ezért ezekben az őszinte pillanatokban korántsem ugyanazokkal a gesztusokkal, korántsem ugyanazzal a – barátaimtól ellesett – mimikával csodálkozom, mint mikor színlelek, az ismerőseim mégis kizökkennek néhány pillanatra a mesélésből, elakadnak a jól felépített történetükben, és aztán gyanakodva fürkészik az arcom, mintha azt hinnék, hogy épp olyankor színlelek, amikor végre őszinte vagyok.

Március 19.

Nem sejtik, mi zajlik bennem.

Március 20.

Van, hogy a vendégeimmel felöntünk kicsit a garatra: engedem, hogy kibújjanak a cipőből, s aztán kedvükre egzecírozatom őket a durva szövésű IKEÁ-s szőnyegen, ami nyomot hagy tenyéren, pihegő archúson, alkaron.

Március 21.

Ha a barátaim szeretnék, még a nagy, kék gyógyászati labdát is előkeresem: ahogy gyöngéden görgetve átsegítem a hálószoza meg a nappali közti küszöbön, furcsa, mély hangon felbong, a vendégeim pedig, mintha még sosem hallottak volna ilyet, vagy mintha halottat hoznék, csodálkozva engednek helyet a gyógyászati labdának meg nekem.

Március 22.

De hát miben kételkedik, aki csodálkozik, az újban vagy a régiben?

Március 23.

Megesik, hogy a Pór házaspár egyik tagja nejlonharisnyában tipeg előttem a szőnyegen, a McKenzie-torna előírásai szerint hajlítgatja hosszúra nyúlt tagjait, emelgeti a lábszárát, a csípőjét, keresztezi a bal kéz és a jobb láb, a bal láb és a jobb kéz útjait, közben pedig elfelejti, hogy ha a torna gyakorlatai személyre szabottak, akkor ami az egyiknek hasznos, a másiknak bizony káros lehet.

Március 24.

Amikor azt tanácsoltam a vendégemnek, hogy képzelje magát fény felé nyújtózó növénynek, Pórné arcára kiült valami himnikus komolyság, valami még sosem látott ábrándos figyelem.

Március 25.

Egy másik alkalommal – amikor éppen azon gondolkodtam, hogy vendégem teste mintha csupa tojásdad, álmétkodó szájra emlékeztető elemből volna összeróva, és ő egy esetlenül kivitelezett mozgássor közben váratlanul megingott, majd kis híján elesett –, ahogy reflexszerűen utánakaptam, és a mellét véletlenül megérintettem ott, ahol a legpuhább, ahol a test a tehetetlenségi nyomatéknak a leginkább kitett, akkor kivételesen azt kellett színlelnem, hogy nem csodálkozom, és nem azt, hogy igen.

Március 26.

A csodálkozás egy rés, amibe bele lehet csúsztatni a lábat.

Március 27.

Egyébként minél tovább áll fenn a csodálkozás kényszere, annál valószínűbb, hogy előbb-utóbb valamiféle déjà vu-spirálba kerülök, ahol egy közös McKenzie-tornából eredő baráti viszályt, az ismerőseim néma megütközését az én látszólagos közönyömön, a mentegetőzésemet, és az ő ezt követő megbocsátó gesztusaikat szívfájdító élességgel mind előre látom, és könnyen lehet, hogy végül a fejem is megsajdul egy ilyen kellemetlen jósrohamtól.

Március 28.

Amikor mindent megittunk, mindent megettünk, a hamutartókat rúzsoltos, összeharapott csikkekkal tömtük tele, és én az előszobában állva előzékenyen felsegíteném vendégeimre a kabátot, van, aki meglepve húzza el magát, alighogy megérzi karján az érintésemet.

Március 29.

Tudom, hogy ezt az udvariassági formulát a barátaim idejétmúlnak és disszonánsnak találják, mert, ahogy mondják, nem tükrözi a jelenkori társadalmi viszonyokat, és az is zavarba hozza őket, hogy éppen egy nő az, aki szeretné fölsegíteni rájuk a bundát, a ballont, a dzsekit, nekem mégis örömet okoz, ha kaszáló kezüket néhanapján a kabátujj sötét alagútjához igazíthatom.

Március 30.

Ha Krisztus manapság jönne el közénk, a keresztfán nem meghalnia kéne, hanem csodálkoznia.

Március 31.

Egyik kollégám arcán van egy hosszúkás, majdhogynem vízszintes állású sebhely, aminek az árkában nyaranta szelíden megül a veríték: olyasféle hasíték ez, mondta egyszer a tőle megszokott provokatív öniróniával, mint a virslié, ha főzés közben felreped, aztán töredelmesen bevallotta nekem, amit a közös barátainktól, de legfőképpen a Pór házaspártól már réges-rég tudok (ezért aztán csodálkozni a hallottakon ismét nem sikerülhetett), hogy az arcát egy sebtében végrehajtott sectio caesarea közben a szülésorvos szikéje sebezte meg.